

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΣΚΥΛΟΣ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἐκουβεντιάσαμε πάλιν τὸ ζήτημα, καὶ ὁ γέροντας μοῦ ἔδωκε τὴν ἀκόλουθην συμβουλὴν:

Μόλις φθάσω εἰς τὸ Μπυγέλεβ νὰ διευθύνω θῶ εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τὸ δεύτερον μαγαζὶ δεξιὰ νὰ ἐρωτήσω γιὰ ἕνα Πρόχοριτς. Εἰς αὐτὸν μόλις τὸν εὔρω νὰ δώσω τὸ σημεῖωμα ποῦ θὰ μοῦ ἔδιδε.

Τὸ σημεῖωμα αὐτὸ περιεῖχε τὸ ἑξῆς: Ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου πνεύματος. Ἀμήν. Πρὸς τὸν Σέργηκεϊ Πρόχοροβιτς Περεβουσίν. Ἐχε ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν. Φεντοῦλ Ἰβάνοβιτς.

Εὐχαρίστησα τὸν γέροντα, διέταξα νὰ ἐτοιμάσουν ἀμέσως τὸ ἀμάξι μου καὶ ἐξεκίνησα.

Γιατὶ εἶπα μέσα μου: Ἄν καὶ ὁ νυκτερινὸς μου ἐπισκέπτης δὲν μὲ ἐνοχλεῖ καὶ πολὺ, ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα εἶναι λιγὰκι περιεργον καὶ πάντως ἀνάξιο γιὰ ἕνα εὐγενῆ καὶ πρῶν ἄξιωματικόν. Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ἀλλὰ ἐπιήγατε πρᾶγματι εἰς τὸ Μπυγέλεβ; ἠρώτησε ὁ κύριος Φινοπλέντοβ.

— Μὲ τὸ κατ' εὐθείαν. Ἐπῆγα εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς καὶ ἐρώτησα εἰς τὸ δεύτερον μαγαζὶ δεξιὰ γιὰ τὸν Πρόχοριτς: « Ὑπάρχει ἐδῶ ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος; »

— Ἀλλὰ βέβαια—Καὶ ποῦ κατοικεῖ; —Εἰς τὴν Ὀκα, πίσω ἀπὸ τοὺς λαχανόκηπους.

— Σὲ τίνος τὸ σπίτι; — Ἀλλὰ τὸ δικό του... Ἐπῆγα λοιπὸν εἰς τὴν Ὀκα καὶ εὗρηκα τὸ

σπίτι του. Δηλαδὴ δὲν ἦτανε σπίτι ἀλλὰ μιὰ ἐτοιμόρροπη καλύβα.

Βλέπω ἕνα ἄνθρωπον μὲ σχισμένον σκουφάκι καὶ μπλέ μπλοῦζα. Φαίνεται σὰν μὴ κροαστός. Μοῦ ἔχει γυρίσει τὶς πλάτες κασάβει εἰς τὸ περιβόλι του. Τὸν πλησιάζω. — Εἰσθε αὐτός καὶ αὐτός; Γυρίζει πρὸς τὸ μέρος μου, καὶ πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι τόσο διαπεραστικὰ μάτια δὲν εἶδα ποτὲ στὴ ζωή μου.

Τὸ πρόσωπό του ὅμως εἶναι μικρὸ σὰν μιὰ γροθιά. Ἐχει ἕνα μικρὸ γενάκι καὶ χεῖλη πεσμένα, μὲ μιὰ λέξι: ἕνας γέρος. — Εἶμαι αὐτός καὶ αὐτός, μοῦ λέγει, τί θέλετε; — Αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε ἀμέσως, τοῦ ἀπαντῶ καὶ τοῦ δίδω τὸ σημεῖωμα. Μὲ ἐξετάζει πολὺ προσεχτικὰ καὶ μοῦ λέγει:

— Ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ περᾶστε μέσα; Χωρὶς γυαλιὰ δὲν μπορῶ νὰ διαβάσω τίποτε....

Ἐμπήκαμε μαζὺ εἰς τὴν καλύβα του, ἦταν πραγματικὰ μιὰ καλύβα φτωχῆ καὶ κακορτιασμένη. Ἐβγαλε ἀπὸ ἕνα συρτάρι κάτι στρογγυλὰ, σιδερένι γυαλιὰ, τὰ ἔβαλε στὴ μῆτη του, ἐδιάβασε τὸ σημεῖωμα καὶ μὲ ἐκοίταξε ἄλλη μιὰ φορὰ ἀπάνω ἀπὸ τὸ γυαλιὰ του.

— Ἐχετε καμία ὑπόθεσι;

— Ἀκριβῶς.

— Λοιπὸν ἂν ἔχετε καμία ὑπόθεσι, τότε μπορεῖτε νὰ μοῦ τὴν πῆτε. Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀκούσω προσεχτικὰ.

Γιὰ φαντασθῆτε: Κάθεται βγάξει ἀπὸ τὴν

τάση του ένα πανί τετράγωνο και τὸ ξαπλώνει ἀπάνω στὰ γόνατά του—και τὸ πανί εἶνε γεμάτο τρύπες. Καὶ μὲ κοιτάζει ταυτοχρόνως μὲ τόση ἀξιοπρέπεια, σὰν κανένας συγκλητικὸς, σὰν κανένας Ὑπουργός. Ἐμένα ὅμως δὲν μοῦ εἶπε νὰ καθήσω.

Καὶ τὸ ποῖο παράξενο: αἰσθάνομαι αἰφνης, ὅτι ἀρχίζω νὰ δειλιάζω. Μὲ διαπερνάει δλόκληρον μὲ τὰ μάτια του. Σφίγγω ὅμως τὴ καρδιά μου και τοῦ διηγοῦμαι ὅλην μου τὴν ἱστορίαν. Σιωπᾶ, κουνιέται ἀπ' ἐδῶ και ἀπ' ἐκεῖ, δαγκώνει λιγάκι τὰ χεῖλη του και ἀρχίζει νὰ μὲ ἐρωτᾷ, μὲ ἀξιοπρέπεια πάλιν σὰν κανένας συγκλητικὸς και χωρὶς νὰ βιάζεται.

Πῶς μὲ λένε; Τί ηλικία ἔχω; Τί ἦσαν οἱ γονεῖς μου; Ἄν εἶμαι παντρεμμένος ἢ ἀνύπαντρος; Τέλος συνοφρυνώνεται, σηκώνει τὸ ένα χέρι και λέγει:

—Ὑποκλιθῆτε πρῶτα πρὸ τῶν εἰκονισμάτων τῶν ἁγίων ἐπισκόπων τοῦ Σολόβτσκι, Ζοσιμά και Σαββατίου.

Ὑπεκλιθῆκα ἕως τὴν γῆν και ἔμεινα γονατιστός.

Αἰσθανόμουν μὲσα μου ἕνα τέτοιο φῶβον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν και τόσην κατὰ πτωσιν, ποῦ ἀσφαλῶς θὰ ἔκανα πᾶν ὅτι μὲ διέτασσε!.....

Βλέπω, κύριοί μου, μισογελάτε. Ἐμένα ὅμως μοῦ ἦτο κάπως τότε ἀλλοιῶς, μὰ τὸν Θεόν!

—Ἐγερωθῆτε κύριε, μοῦ λέγει τέλος. Θὰ μπορέσω νὰ σᾶς βοηθήσω. Αὐτὸ ποῦ σᾶς συνέβη δὲν ἦτο γιὰ τιμωρίαν σας, ἀλλὰ μόνον πρὸς προειδοποιήσιν σας. Ὑπάρχει οὐράνια πρόνοια γιὰ σᾶς. Ἀσφαλῶς κάποιος θὰ προσεύχεται γιὰ σᾶς. Πηγαίνετε τώρα εἰς τὴν ἀγορὰν και ἀγοράσατε ἕνα νέον σκύλον. Τὸν σκύλον κρατᾶτε τον πάντα μαζί σας ἡμέραν και νύκτα. Τὰ φαινόμενα θὰ ἐκλείψουν. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ σκύλος θὰ σᾶς εἶναι ὠφέλιμος.

Μοῦ ἐφάνη σὰν νὰ μοῦ ἄνοιγεν ἕνα φῶς. Τὰ λόγια του μοῦ ἐπροξένησαν μεγάλην χαρὰν. Ὑπεκλιθὴν πρὸ τοῦ Πρόχοριτς και ἠθέλησα νὰ φθῶ ὅτε ἐσκέφθην, ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ δεῖξω κάπως τὴν εὐγνωποσύνην μου. Ἐβγαλα ἀπὸ τὴν τάσην μου τρεῖς ἑοῦβλια. Τὰ ἀπέκρουσε ὅμως και εἶπε:

—Δύσατε τὰ χρήματα εἰς τὴν ἐκκλησίαν

ἢ εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἡ ὑπηρεσία μου εἶναι ἄμισθος.

Ὑπεκλιθὴν και πάλιν, σχεδὸν ἕως τὸ πάτομα και διηυθύνθην ἀμέσως εἰς τὴν ἀγορὰν.

Καὶ, γιὰ σκεφθῆτε, μόλις ἔφθασα ἐκεῖ συναντῶ ἕνα ἄνθρωπον διπλωμένον μὲσα σένα ἐπανωφόρι, μὲ ἕνα σκυλάκι δυὸ μὴνῶν εἰς τὰ χεῖρια.

—Στάσου, τοῦ λέγω, τί θέλεις γιὰ τὸν σκύλον;

—Δυὸ ἑοῦβλια.

—Νὰ! πάρε τρεῖς ἑοῦβλια!

Ἐνεῖνος ἐκπλήττεται και πιστεύει φυσικά, ὅτι ὁ κύριος εἶναι τρελλός. Τοῦ δίδω ὅμως τὸ χαρτονόμισμα εἰς τὸ χέρι, πέρνω τὸν σκύλον και ἀνεβαίνω ἀμέσως εἰς τὸ ἀμάξι μου. Ὁ ἀμαξῆς ἐκτύπησε τὰ ἄλογα, ἐτρέξαμε και τὸ βράδυ ἤμουν σπῆτι μου. Ὁ σκύλος εἰς ὄλον τὸν δρόμον καθώτανε κάτω ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι μου πολὺ ἡσυχά.

Τοῦ ἔλεγα πάντοτε «Τρεξορούσκα, Τρεξορούσκα!». Μόλις ἐφθάσαμεν σπῆτι τοῦ ἔδωκα νὰ φάγη και νὰ πιῇ, διέταξα νὰ φέρον ἀχυρα και τοῦ ετοίμασα νὰ κοιμηθῆ και ἔπεσα και ἐγὼ εἰς τὸ κρεβάτι μου. Ἐσβυσα τὸ κεφάλι, ἔγινε σκοτάδι: «Τώρα λέγω μάτια μου, ἄρχισε!»

Τελεία ἡσυχία. «Ἀρχισε λοιπὸν διαβολόσκυλο!» Τίποτε, οὔτε στὰ ἄστερα. Γίνομαι τολμηρὸς «Ἀρχισε λοιπὸν σὺ κατηγορῆμενον ζῶον τῆς κολάσεως!» Πάλιν τίποτε. Ἡ ἱστορία ἐτελείωσεν. Ἀκούω μόνον τὸν σκύλον μου νὰ ἔουχουνίζη.

—Φιλίκα, φωνάζω, Φιλίκα! Ἐλα δῶ βρε βλάνα! Ἐρχεται.

—Ἀκούεις τὸν σκύλον;

—Ὅχι, μοῦ λέγει, δὲν ἀκούω τίποτε κύριε και γελᾷ.

—Και δὲν θὰ ξανακούσης ποτέ! Νὰ πᾶρε μισὸ ἑοῦβλι γιὰ κρασί!

—Ἀφήστε με νὰ σᾶς φιλήσω τὸ χέρι, μοῦ λέγει ὁ ἡλίθιος και ἔρχεται εἰς τὸ σκοτάδι κατ' ἐπάνω μου.....

Ἡ χαρὰ του ἦτο πράγματι πολὺ μεγάλη, σᾶς βεβαίῳ.

—Και ἔτσι ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία; ἐρώτησε ὁ Ἄντὸν Στεπάνοβιτς, αὐτὴν τὴν φορὰν ὁμῶς χωρὶς εἰρωνίαν.

Τὰ φαινόμενα ἔπανσαν πράγματι και εἶχα πλέον τὴν ἡσυχίαν μου. Περιμείνατε ὁμῶς: Τὸ πρᾶγμα δὲν ἐτελείωσεν ἐδῶ, (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)